

Personerne

Nicolai Taarn

ELLEN

Her sidder jeg forladt paa Ridderborgen,
Med Sorgen.

Her skal jeg sidde Nætter nu og Dage,
Og stirre sorgfuld over Byens Tage,
See Skorsteens-Røgen høit mod Skyen bølge,
O gid jeg kunde følge!

Da fløi jeg over Bjerge, over Dale,
Og fik min Elskovs første Helt i Tale. –
Nu lapses han maaskee ved Donaus Bredder,
Og glemmer mig, som her paa Taarnet græder.
Som Børn, i Pebling-Skole hos Madammen,
Vi stødte sammen.

Vi læste begge Abc-en længe,
Hvor straalte du blandt Nicolai Dreng,
Fra Top til Taa i deiligt Himmelblaar!
Da gik det kun med Kjærligheden smaat,
Men da Du snart den første Mark spandeerte,
Den sig formeerte.

Som Confirmander voxte Elskovs-Flammen,
Da sværmede vi sammen
Paa Fred'riksberg, i Have og paa Bakke,
Og glemte reent, at Skjæbnen havde Nakke.
Med Alenen din Mester fromt dig slog
Til Skrædersvend, Du da af Landet drog.
Dit sidste Ord det var, »vær tro den samme,
Jeg kommer snart igjen og gjør Dig til Madame.«
Men ei han kommer.

Nu har jeg ventet Vinter, ventet Sommer,
Men end jeg sidder som en Længsels Møe
Og Enden bli'er: Jeg skal paa Taarnet døe.

Hist kan jeg see,
Over Tagenes Tinde,
Veirmøller tre
Kjæmpe med Aftenens Vindel!
Jeg seer dem staae
Med fire, hvide Vinger;
O Alfer svinger
Jer i det Blaae,
Over Bølgen hen
Og henter min Ven!

Tier, tier,
 Muntre Melodier!
 I kan ei min Smerte dølge,
 Førre mig paa Glædens Bølge
 Under Haabets grønne Træ;
 Som da paa min Skræders Knæ
 Fordum tidt jeg Eder hørte,
 Naar den dunkle Skjæbne førte
 Eder, saadan Klokken ni,
 Nicolai Taarn forbi.

OLE

Vivat Skjæbnen! Skjæbnen leve!
 Skjæbnen er min Tro honet;
 Ei engang en Kat kan bæve,
 Naar han kun beseer den ret.
 (Ja det maa i Bladet, i Hanen, ja selv i den jyske Avis)
 Stundom kan hun Nakken hæve;
 Men i Grunden er hun tam.
 Vivat Skjæbnen! Skjæbnen leve,
 Skjæbnen er en stor Madam!
 Ja Barn, hun er honet, den Stakkel er bagtalt,
 Og det for galt.
 Men hvem er Skyld deri? De mange Skjæbnestykker,
 Som her paa Krykker
 Spadserer om og sætte Blaar i Øiet.
 O Barn, jeg er saa inderlig fornøiet!
 Kan ei min Glæde kue;
 Hør dog et ædelt Træk af Skjæbnens høie Frue.
 En Mand hun sender dig – en Mand fra Luftens Rige.
 Du lykkelige Pige!

See mod Nordvest!

Der staaer det gamle Taarn og trodser Regn og Blæst;
 Ak, kan du Hanen see, hvor den paa Spiret blinker,
 Forlad mit Nicolai! St. Peder ad Dig vinker.

ELLEN

Jeg ei forstaaer et Ord af al den lange Tale.

OLE

Har jeg Dig talt for høit, nu vel, saa vil jeg dale.
 Vor Naboe, Ridderen paa Sancte Peder hist,
 Har beilet til din Haand, om lidt du har ham vist;
 I denne Aftenstund vi Eders Jaord drikker.
 Jeg seer du bliver rød, det lille Hjerter dikker;
 Ja, det vil dikke meer, naar Præsten siger Ammen,

Og Jomfruen med Eet gaaer over i Madammen.

ELLEN

O Fader! Fader! mon jeg dig forstod?
Dog nei! det var en fjendtlig Demons Stemme,
Tro ei, i mig vanslægtet er dit Blod,
At troløs jeg min Skræder kunde glemme.

OLE

Du veed jeg er en øm og kjærlig Fader;
Paa ingen Gader
Du finde kan til mig et Naboe-Stykke!
Jeg vil din Lykke!
Ei skal du med en fattig Skrædder bygge
I usle Tagvraae, føle Livets Skygge.
Nei, du er værd St. Pedri Taarn at smykke!
Hold paa din Lykke!
At Skjæbnen ei dig baxer med sin Krykke.

ELLEN

Min Skræder sværmer nu i Sydens Lunde,
Men snart han komme kunde;
– Jeg veed han smægter –
Var jeg nu troløs, tog den gamle Vægter,
Og sad paa Taarnet som en Andens Viv,
Jeg veed det vilde koste ham hans Liv.
En Skræder er en lille Blomst heneden,
En Sommerfugl, der flagrer over Heden,
Ætherisk, tynd og svag,
Han taaler ikke Stormens vilde Slag.

OLE

Er han en Helt, han Stormen vil bekjæmpe,
Sin Flamme dæmpe,
Og gjennem Taarer smile mod det Blaae,
Naar han dig seer paa Taarnet høit at staae.
Ak Barn! Hvad er en Skræder?
Et Siv som græder,
Naar Vinden leger i dets grønne Top.
Nei Barn! Du maa paa Petri Tinde op.
Taarnvægteren paa Ære har
Den høieste Post man saae!
Han kneiser over Viis og Nar,
Som maae paa Gaden staae.
Et Træk i Klokkestrængen,
Strax springe Folk af Sengen.
Il est le grand seigneur.
Sin Stand man ikke ændser;

Selv høie Excellenser,
 Ja Lapse, gamle Tanter,
 Acteurs og Musikanter,
 Alt lystrer strax hans Vink.
 Assistenten, Directeurer,
 Drengbørn og Bladesmører,
 Officerer, Jødepiger,
 Holmens Magt – alt løber, skriger:
 »Brand! Brand!«

See det bevirker den store Mand;
 – Ja, Barn, du maa paa Petri op!
 Du gjøre maa det store Hop!
 O glem dog ei, min Datter
 Hvor høit din Vugge stod.

ELLEN

Nei Fader! nei! om selv paa Spansk du sang,
 Dog ei engang
 Du rokkede min Troskabs stærke Pille.

OLE

Stille!

Jeg er for god, men jeg kan mig forandre,
 Som alle Andre.

Saasandt som Sorgen vil min Pande fure,
 Jeg skal dig lade levende indmure
 Hos een af Byens Modehandlerinder!
 Der kan du blandt de andre Vestalinder
 Sye gamle Hatte, titte gjennem Ruden,
 Men Elskovs-Guden

Er fløiten, Barn, desværre!
 Der kommer ingen Herre,
 Som vil dig føre bort fra Klosters Muur,
 Nei graae Du bliver i dit Jomfruebuur. –
 Men det er silde;

Jeg vil ei Tiden spilde

Med flere Ord. – Dæk Bord!

Og overlæg saa Sagen.

Tænk Bryllups-Dagen,

Og Versene, hvormed Aviserne vil vrimle,
 O alle Himle!

Ja det vil blive Noget!

Vær dog fornuftig, Barn, gjør ikke Sagen broget.

ELLEN

En kulsort Dæmon over Scenen gaaer,
 Med Skjæbnens Dit og Dat i sine Haar,
 Han truer mig og Knokel-Haanden strækker
 Mod mine Blomster, og den bedste brækker.
 Her stod jeg tidt og stirred over Byen,
 Min Tanke fløi mod Skyen,
 Nu er den stækket,
 En Nattestorm, som sagt, har mine Blomster knækket.
 Saa maa det være i et Sørgespil!
 Saa Loven vil!
 O! havde jeg syv, otte store Munde,
 Og som en vis Madamme skrige kunde,
 Jeg raabte høit: min Skræder! kan du blunde?
 Kom! frels mig! flyv fra Sydens kjelne Lunde!
 Men ei han hører,
 Og Døden alt sig i mit Indre rører.
 Høit paa Nicolai Tinde
 Pigen staaer med Graad paa Kind;
 Ei hun mærker Nattens Vinde,
 Tanker flyve ud og ind.
 Fjernt ved Donau Helten lapses,
 Hører ei den Armes Suk,
 Lystig han i Kroen snapser,
 Aft'nen er saa skjøn og smuk.
 Medens der af Kruset klukkes,
 Død paa Taarnet Pigen staaer. –
 Lysene i Byen slukkes,
 Vinden ta'er i hendes Haar.

ELLEN

Veninde kom! betræd kun Sorgens Kammer.
 See! føel min Jammer!
 Hælhesten griner alt igjennem Rude,
 Ak! Alt er ude.

MAREN

Jeg veed din Nød;
 Men Barn, fortvivl kun ikke. –
 Selv om du maa i Aften *Jaord* drikke
 Er der jo intet tabt.
 Jeg veed det nok, du er saa følsom skabt;
 Men ih! fat Mod!
 Du veed, din Fader er Dig altid god.
 Lad ikke Smerten dine Kinder blege;
 Man maa ei selv med Sorgen saadan lege!

Vær fro og rask,
Og græd ei strax, naar Skjæbnen gi'er et Dask.

ELLEN

Gaae, Gamle, kun, og pak Dig i din Seng!
Du ogsaa hører med til Skjæbnens Slæng. –
Lad mig kun staae paa Taarnet reent forladt,
Mig blinker ingen Stjerne i min Nat.
Et lille Skridt kun, over Taarnets Tinde,
Og rask jeg kløve skal de skarpe Vinde!
Skal finde Døden,
Og ligge kold og bleg i Morgenrøden.

MAREN

Du mig forskrækker!
Ifald din Hals du knækker,
Min Tro!
Da tør jeg ikke meer paa Taarnet boe.
Ak! hvor det foer mig ned i mine Bene!
Vær stærk! hold ud til Stykkets sidste Scene,
Det er sig selv at plage,
At ville strax i Førstningen forsage;
Ja det er rent forkjert.
I flere Aar har du jo abonert
I Galleriet,
Og altsaa er indviet
I alle Stykker. Du maa deraf vide,
Og søge Trøst i egen Nød og Qvide! –
Naar i de første Scener Alt er sort,
Og bort
De Elskende man river fra hinanden,
Tilsidst, Trods Onkler, Tanter, ja Trods Fanden,
Der bliver Bryllup, intet Hjerter bløder.

ELLEN

Ja du har ret, hos *Kotzebue* og *Schröder*,
I borgerlige Lyst- og Skuespil;
Men her vil Mere til!
Naar saae du Sligt i vore Ridder-Stykker?
Veninde! nei, troe ikke det er Nykker!
Her stiger *Nemesis* iskold af Fædres Grave,
Aqvatozana, seer man Munkene at lave!
Mig truer Vanvid, Gift, maaskee en Dolk!
Thi det er Mad, der kildrer vore Folk.

MAREN

Barnlille, ti – vildt gnistrer dine Blikke.
O, kjender du mig ikke?

Bevæg dig lidt! – du er saa tragisk stemt.
 Fat Mod igjen! det er jo ei saa slemt
 Som strax du troer;
 Hav du kun Tillid til den gamle Moer.
 Man maa ei strax gaae reent i Stykker,
 Naar Skjæbnen trækker Riset frem.
 Du veed, Madammen tidt har Nykker,
 Men er i Grunden ei saa slem.
 :|: Bliver hun dig for stolt et Væsen,
 Knips hende da igjen paa Næsen,
 Og hun trækker den nok væk.
 :|: Thi ei forsage :|:
 Livet er intet Smertens Qvæk! :|:

Av! midt i Panden!
 Der har vi Engelsmanden!
 ELLEN
 Et Æble! – Et Papir er bundet fast. –
 Det var et Helte-Kast!
 Forunderligt! ja næsten mod Naturen!
 Det maatte længst jo have stødt mod Muren.

Han kommer!
 Af Fryd mit Hjerte trommer!
 O Maren!
 Jeg veed ei selv, hvordan jeg ret er faren!
 Det er min Skræders Haand; fra ham det kommer;
 I Hjertet vaagner nu mit Haabs Skjærsommer!
 Ja Elskovs Gud har Æblet til mig bragt!

MAREN
 O læs dog, Barn! Hvad har din Skræder sagt?

ELLEN
 »Min Elskede! at skildre dig min Lue,
 Hvor høit den slaaer, hvor stærk og reen den er,
 Det var med Ord at male Østens Skjær,
 Naar Morgensol bestiger Himlens Bue.
 At tælle mine Suk jeg ei formaaer, –
 (Ei veed jeg Tal paa Nattens Stjerneskaer!)
 Og ei min Længsels Dyb at aabenbare –
 (Til Oceanets Bund ei Loddet naaer).«

MAREN
 Det har han stjaalet, o, den lille Tyveknægt! –
 ELLEN
 »Som Helt jeg vender fra mit Tog tilbage,

Og knæler salig ved dit Jomfrue-Buur,
 Skjøn *Ellen* vil du kjærlig Dig umage,
 Mens Maanen seiler over Taarnets Muur,
 At stige ned til ham, som bange græder,
 Din *Søren Pind*; snart Byens Dameskræder.«
 Han staaer dernede! hører Du Veninde?
 Hvor skal jeg Rum for al min Glæde finde?!
 O! sving Jer Fugle smaae, hen over Byen,
 Mod Skyen;
 Og syng! »hun har sin Skræder atter funden,
 Og rødmer elskovsfuld, som Roserne i Lunden!«
 O lad mig springe ned i Heltens Arme!

MAREN

Gud sig forbarme!
 Du knækker Halsen, hvis du springer ned.

ELLEN

O du forstaaer dig ei paa Kjærlighed!

MAREN

Tys, Barn! Jeg mærker, at din Fader kommer,
 Gjem Brevet snart i een af dine Lommer;
 Faae det til Side!
 Han tør just ikke nu din Skræders Hjemkomst vide.

PEER HANSEN

Tilgiv dydzireste Jomfrue, – ak! –
 Om jeg forstyrrer Jer lidt;
 Samt at jeg kommer i Støvler og Frak
 Til en Aften-Visit.
 Jeg sidder saa ene paa Taarnet hist
 Hele den lange Nat,
 Da bliver jeg tidt om Hjertet, for vist,
 Ganske forunderlig fat.
 Det banker bestandig: »luk op! luk op!«
 Til Solen forgylder St. Peders Top.
 »Luk op! Luk op!« – Hvad betyder vel det?

OLE

Ja vi veed nok hvad det betyder her.
 See der
 Staaer Pigebarnet. Hun er ei saa ilde!
 Hvad var det ellers her jeg sige vilde?
 Dog det er nu det samme!
 Hun er mit Barn, og gjør mig ei tilskamme.
 Nu *Ellen*, ræk ham Haanden!
 Jeg seer i Aanden,

Dig alt med Myrten i de lyse Haar,
 Hvor du som Brud med Peder Hansen staaer!

PEER

O søde Lykke!

At turde dig som Brud til Hjertet trykke.

Pige!

Tidt vil vi ud paa Vægtergangen stige,

Der kan du frie for Sorg,

Dog veemodssødt see mod din Faders Borg.

Lad Verden larme under os dernede,

Med Nid og Vrede,

Vi bygge os et Hjem i Luftens Rige,

Og du skal være Sylfedronning, Pige!

OLE

Han taler rart, som det sig Helten sømmer.

Jeg troer du drømmer!

Du staaer og stirrer, svarer os jo Nix.

Ih! gjør et Knix,

Og ræk ham derpaa Munden!

PEER

Ja, jeg har Livets bedste Perle funden!

Mig fulgte Lykken fra mit første Fjed,

Dens sidste Krands er Pigens Kjærlighed.

Spids Øre,

Saa skal I smukt et clarensk Stykke høre.

Som lille Dreng jeg tjente alt som Hyrde

Paa Jyllands Kyst;

Jeg kjendte endnu ikke Sorgens Byrde,

Da steeg en mægtig Længsel i mit Bryst,

O, den har intet Navn!

Da drog vor Naboes *Jens* til Kjøbenhavn,

Med Faar og Stude

Prude,

Jeg greb dem rask ved Halen,

Og sagde mit Farvel til Barndoms Dalen.

Jeg havde de fjorten paa Bagen,

End gik jeg og vogtede Gjæs;

Tidt sad jeg saa stille om Dagen

Ved Strandens sivkrandsede Næs.

Naar Solen begyndte sin Dalen,

Tog Længsel mig grusomt i Favn,

:|: Thi tog jeg da Qvæget ved Halen,

Og flagrede til Kjøbenhavn. :|:

Jeg saae Taarnene, Stadens Smykke,
 Det Runde især var min Lyst.
 Af Kjærlighed kunde jeg trykke
 Det op til mit bankende Bryst!
 Da smilte fra Himlens Catheder,
 Fru Skjæbnen, saa sukker sød;
 :|: Hun satte mig høit paa St. Peder,
 I Aftenens purpur Glød. :|:
 Der lever jeg nu ene,
 Betragter Livets store Scene
 Fra Taarnets Tind.
 Naar Sneen fyger om min lodne Kind,
 Da føler jeg mig *Auka-Thor* i Norden,
 Og smiler stolt til Jorden.
 Men denne Vildhed vil med Tiden blaane,
 Naar De, skjøen Jomfrue, bliver først min Kone,
 Da skal der spilles Hanrei, Puk, og Gnav,
 Indtil min Grav.
 Forresten føre vi et stille Liv,
 Og hvis mine vene Viv
 En Assemblee, et Bal nu have vilde,
 Da var det ilde.
 OLE
 Ak nei! vær de kun rolig;
 Hun er med Ensomhed fra Hjemmet alt fortrolig.
 Vi leve stille, indgetogen,
 Oppe paa St. Nicolai,
 Her hun sidder tidt i Krogen
 Nynner mig en Sang af *Bay*;
 Kun engang hver anden Aften
 Gaar hun i Comedien,
 Men naar hun tillivs har haften
 Kommer hun strax hjem igjen.
 Men Barn, du tier reent, du staaer jo som en Blok!
 Vi andre, synes mig, har snakket meer end nok.
 Nu Touren er til dig, i høvisk Tale,
 At male
 Hvad Pigen føler i sit stille Sind,
 Naar ind
 En Beiler triner,
 Og siger Dit og Dat med søde Miner.
 ELLEN
 Som Ridder,
 I maa foragte Verdens Sladder-Sladder,

Og skatte Troskabs Flamme,
 Om end som Lyn den Eders Bryst vil rammel!
 Jeg kan ei elske, kan ei ægte dem.
 Gaae hjem!
 Kast Øiet, Ridder! over Byens Tage;
 Let finder I en Mage,
 Der elskovsvarm
 Vil drømme Livet hen i Eders Helte-Arm.

OLE

Nei vil man høre!
 Du understaaer dig saadant Sprog at føre.
 Hvad er din Skræder vel mod denne Diamant?
 En Sommerfugl kun mod en Elephant!

ELLEN

Jeg føler dybt den store høie Ære,
 At kunne bære
 Det Hædersnavn: *Peer Hansens Ægte-Viv*.
 Og ved mit unge Liv!
 Var I kun kommen før jeg saae min Skræder,
 Jeg vilde, stolt af denne høie Hæder,
 Strax Jaord drikke;
 Men nu – nu kan jeg ikke.

PEER

En Smertens Alf, jeg staaer og stirrer mod det Høie.
 Skjøn Jomfrue, lad jer bøie!
 Vildt svulmer Hjertet bag ved Frak og Trøie!
 O lad mig finde Naade for jert Øie!

OLE

Vær I kun rolig! det har ingen Fare;
 Hun gjør kun Dikkedare!
 Jeg kjænder Klangen.
 Lad os gaae ud paa Gangen,
 Og røge hver en Pibe nok saa rolig,
 Imedens *Maren* trolig
 Vil dække Bordet.
 Og siden, vil jeg, drikke vi Jaordet.

ELLEN

St. Nicolai! o frels mig i min Vaandel!
 Gaae mig tilhaande,
 Du som saa tidt igjennem Skyen smilte,
 Naar ved min Skræders Bryst jeg salig hvilte.
 O Nicolai, Du Taarnets Skyts Patron!
 O viis dig dog som en honet Person!
 Lad ikke Rosen isne i sin Mai,

St. Nicolai!

OLE

Hvad er Fanden reent i Pigen?

Hvad er dette for en Skrigen?

Dette Raab :|: St. Nicolai :|:

Du skal dog Peer Hansen tage,

Og i een af disse Dage,

Staae paa Ægteskabs Galei.

ELLEN

Nei, Fader! nei, din Vredes Ild du dæmpe.

Jeg sværger ved St. Nicolai min Kjæmpe,

Om selv *Peer Hansen* sig i Specier klæder,

Jeg bliver dog ei troløs mod min Skræder!

OLE

Stille, stille med din Snakken,

Ellers ta'er jeg dig i Nakken,

Her paa Taarnet :|: hersker jeg! :|:

PEER

Dæmp o Ven! din vilde Brusen,

Denne Summen, denne Susen

Skader Haabets Blomsterskud.

Lad dog Pigen sig betænke,

Pusterum du hende skjænke,

Lad os gaae paa Gangen ud.

OLE

Nei, jeg vil ei høre mere!

Spild kun ingen Ord nu flere;

Det er Snee i Sydens Mai.

Skjøndt jeg ud paa Gangen stiger,

Ei det nytter, at du skriger

Paa din Helt :|: St. Nicolai. :|:

Vær stærk mit Hjerter i din vilde Kamp!

– Jeg seer i Punschens Damp

Den fule Aand, der lurker paa min Lykke;

Den Aand, der grumt vil trykke

Sit sorte Segl paa Glæden. – –

MAREN

O stands din Græden!

Husk paa, din Skræder staaer ved Taarnets Fod.

Fat Mod!

Det er ei Tid, at vise du er bange!

Flyv hurtigt gennem Taarnets Snirkel-Gange,

Nyd Gjensyns Lyst, betroe din Skræder Faren,
Og stol paa Maren!

ELLEN

Veninde!

Du er en Trøstens Alf, og ingen jordisk Qvinde.

Hvor kan jeg ogsaa glemme i mit Fængsel

Mit Hjertes søde Længsel?

Maaskee han i den kolde Aften fryser!

Men Maanen lyser,

Smaae-Stjerner funkler fra det høie Telt,

Og Byens Alfer sværme om min Helt.

Jeg kommer!

Jeg er ham Rosen jo for alle Blommer,

I Kjærligheds Skjær-Sommer.

Farvel! Han vinker midt i Alfe-Skaren.

Pas Punschen, Maren!

Gade ved Nicolai Taarn

SØREN PIND

Recitativ og Cavatine

Hellige Sted, hvor min Tilbedte dvæler!

Atter jeg hilser dine Mure; knæler

Og nynner Elskovs-Sangen,

Mens Øiet søger dig paa Vægtergangen.

Mon du end er den samme?

Jeg kommer nu, og gjør dig til Madamme.

O min Eline, Pige!

O, gid jeg kunde stige

Med Tankens Flugt op i dit Zylfe-Rige!

Mon også Æblet kom i hendes Hænder?

Ha, hvor mit Hjerte brænder!

Om hendes Fader Skriften kjender?

Ifald? – O Vee! mit Indre græder.

O *Freia* smil fra Skyen til din Skræder!

I Frygt og Smerte,

Bespændt af Længsel,

Er som i Fængsel

Mit arme Hjerte!
 Ak Helten fryser!
 Mat Lygten lyser,
 Men ei hun kommer,
 Mit Haabs Skjærsommer.
 Paa disse Stene
 Jeg taus og ene
 Vil vente Døden I Morgenrøden.
 Graven skal smykkes med Elskovskrands,
 Selv vil jeg da spøge i Maanens Glands.
 ELLEN
 Min Skræder!!!
 SØREN
 Eline!!! – – o tilgiv mig at jeg græder.
 O søde Øieblik!
 Du stolte Løn for mangt et Heltestik.
 ELLEN
 Nu har jeg glemt min lange Længsels Suk.
 Hvor du er bleven smuk!
 Har faaet Skjæg paa Hagen.
 O hvor jeg længes dog, at see dig lidt ved Dagen!
 Barbar, som du est vorden! – o hvor yndig!
 Den Tale klinger elskovssød og fyndig;
 End smiler Du med samme Helte-Øie,
 Alt er som før, kun i en anden Trøie.
 SØREN
 Ja du kan tro at jeg har tradsket om!
 Men hvor jeg kom,
 I Byens Larm, og paa min stille Vei,
 Jeg bar i Hjertet tro dit Contrafei;
 Skjønndt rundt omkring paa alle Landeveie,
 Jeg saa dem neie
 Og hvidske,
 Og rundt omkring i Byerne at smidske!
 (Ja det er sandt jeg siger),
 Der voxer baade Viin og smukke Piger
 Paa Bjerge og paa Bakker.
 Jo! jo, jeg takker!
 Der udenlands, jo det er noget Andet,
 End her i Landet!
 Dog følte jeg mig ene midt paa Jord,
 Du var Magneten, som mig trak mod Nord.
 ELLEN
 Jeg var dig ogsaa troe, min søde Pind!

Paa Taarnets Tind
Jeg ene stod ved Aften og ved Morgen,
I Elskovs Sorgen.

Saae Havets Bølger dandse
Med Skummets Lillie-Krandse,
Om Sjølund's Kyst;
Da svulmede mit Bryst,
Og Tanken fløi forvoven
Hen over Skoven,
Over salten Vande,
Til dig, min Helt, i fjerne, fjerne Lande.

SØREN

Jeg brugte rask min Naal,
Og tænkte stadigt paa det store Maal.
I *Møllen* var jeg sidst, hvor *Uglspil* ligger,
En gammel Tigger
Mig viste Mandens Grav. Der sad jeg ene,
Mens Droslen slog i Hyldetræets Grene.
Det var just midt i Mai –
Sødt tænkte jeg paa dig, og Nicolai –
Da kom en Skræder-Enke,
Du maae ei Ondt nu tænke –
Hun vandred' mig forbi; vi talte sammen –
Og Enden blev, jeg fulgte med Madammen.
Der syede jeg Ducater i min Lomme,
Og da vor Tid var omme,
Greb jeg min Vandringsstav,
Fløi bort fra Enken og fra *Uglspils* Grav.

O min Eline!

Nu Skræderen og Pengene er dine!

ELLEN

Du søde Helt!
O lad mig sværme under Nattens Telt!
Hvor Alt er stille her i dette Stræde!
Jeg kunde græde!
Fjernt hører jeg den glade Ungdom dandse;
Hist spilles: »skjønne, grønne Jomfrukrandse«,
Der slaaes et Ægte-Par. Høit lærer Daad og Ord,
At end er ikke Kraften død i Nord;
Veirhanen piber, som det sig kan sømme,
I Luften høit, de lette Skyer svømme,
O lad mig drømme!

Duet

ELLEN
SØREN
ELLEN
SØREN
ELLEN
SØREN
ELLEN
SØREN
BEGGE

»Willkommen, o silberner Mond!
Stiller Gefährt der Nacht!
O, eile nicht, Gedankenfreund!
Nein! das Gewölk nur wallt.«
Hvor Tydsk dog klinger, søde Pind!
Hjertet løber mig ud og ind!
Vi vil paa Taget bygge snart.
Som Turtelduer, det er klart.
Vi vil tilsammen Triller slaae,
Lirum, Larum, Tratri
Og sværme i det høie Blaae,
Ut, re, mi, fa, sol, la, si!

SØREN

O! hvor man dog saa net
I en Duet
Kan tolke Elskovs Væsen!
Men Ellen, du faaer ondt! du bliver bleg om Næsen!
Ak Luft!
Du faaer vist ondt af Talens Blomster-Duft.

ELLEN

Hvor det om Hjertet klemte!
O Vee! Af Fryd jeg glemte
At klage dig min Sorg og bittre Nød.
Paa Taarnet venter mig den visse Død.
Pæer Hansen er der, jeg skal Jaord drikke.
Alt damper Punschen – men jeg gjør det ikke!
Ei vil vor Graad den strænge Fader bøie;
Fordi ham Skjæbnen satte i det Høie,
Han smiler haant til dem i lave Gader

SØREN

Ha, ved min Sax! – Dog nei! det er din Fader;
Jeg ellers skulde snart hans Vinge klippe.

ELLEN

Kun ved dit Mod jeg Faren kan undslippe –
Forsager du, da styrter Haabets Klippe –
O jeg maa frygte

SØREN

Kom! vi vil flygte. –
Veed du det Land hiin Side Knippels-Broe,
Med Urtegaarde og med grønne Agre?
Didhen, du elskovsfagre!
Ja følg mig fro,

Jeg bringer dig til vores Skræderkro!

ELLEN

Jeg vil! – dog nei! mit Hjerte bløder. –
Men Tid og Skjæbnen nøder!
Hvad skal jeg gjøre? Følge dig min Skræder,
Og glemme ham, som hist paa Taarnet græder?

Da Hercules paa Veien stod,
Da var han slemt i Knibe!
Jeg staaer som han, jeg unge Blod;
Kan ei mig selv begribe.
Dog jo! jeg følger dig saa glad,
I hvad der end vil ramme;
Men først jeg maa mit Afskeedsqvad
Til Taarnet her fremstamme!

SØREN

O kjære!
Lad dog den Syngen være.
Det er kun Nykker.
Sligt passer kun i store Syngestykker.
Der er det Skik, naar Elskende vil fly,
De synge først en Sang i høien Sky,
Og det saa længe,
Til een af Skjæbnens Dreng,
Uden Snakken,
Strax springer til og tager dem i Nakken.

ELLEN

Om Dødens Alfer selv steeg frem i store Klynger,
Jeg synger!
Du gamle Taarn, din Datter dig forlader!
Du, paa hvis Tind hun stod saa mangen Gang,
Naar Hoben larmed i de snevre Gader.
St. Nicolai! modtag min Afskeed-Sang.
Tidt vil dit Billed kneise for mit Øie,
Du vil mig minde om mit Ridder-Blod,
:|: Da skal jeg smile – stirre mod det Høie,
Og mindes – ogsaa jeg paa Taarnet stod. :|:
End seer jeg mig som Barn med Duketøiet,
Den hele Verden lystigt til mig leer;
Ak! hede Taare, trænge frem af Øiet!
De Dage svandt, de komme aldrig meer!

SØREN

O spild dog Tiden ei med saadan Tale!
Naar vi kun løbe, har det ingen Nød.

:|: Husk hvad du svoer i lave Skrædersale:

»Jeg bliver tro min Skræder til min Død!« :|:

ELLEN

Her staaer jeg midt paa Gaden nu og græder,
 En Pebling liig, der skal i Skolen gaae;
 Men naar jeg seer paa dig og paa min Skræder,
 Saa kan jeg ei mit Indre ret forstaae.
 Du stirrer taus, han vinker til det Fjerne,
 Jeg kan ei følge Eder begge to!

:|: Du vil mig løfte til den blege Stjerne,
 Han fører mig til Elskovs Skræder-Kro. :|:

MAREN

Ak Ellen! Ellen! – – Gid de dog var flygtet,
 – Hvad jeg har frygtet,
 Alt opfyldt er. Nu hjælper ingen Snakken!
 Den Gamle stormer alt mig jo i Nakken.
 St. Nicolai! tag Parret i din Favn,
 Og bær dem kærligt ud paa Christianshavn.

OLE og PEER

OLE

Ja borte er hun! flygtet! men hvorhen?
 Du græder, Ven.
 Vær Riddersmand! Hav Mod i Bryst og Bringe.
 Du maa dig tvinge!
 Jeg bliver her: flyv du paa Elskovs Vinge!
 Lad alle Miner springe!
 Kald Vægterne! og kan du Pigen bringe,
 Da skal paa Søndag Bryllups Klokken ringe.
 PEER

CHOR AF VÆGTERE

:|: Der pibes! ? hvad er her?

Hvorfor samles I der? :|:

CHOR AF NABOER

Hvad mon det kan være!

Veed Ingen det Kjære?

Dog hist jeg jo Vægterne seer.

OLE og PEER

Tys! kommer Børnlille,

Men værer dog stille!

Vaagn ikke det hele Qvarteer.

NABOERNE

Svar os Vægter!

Thi vi smægter.

Hvorfor piber han der?

Er der Ild? Er der Larm?

Ha! hvor banker min Barm!

VÆGTERNE

Vi liste os, kjære!

Men taus maae vi være,

De ikke undslippe os da.

NABOERNE

Ha, saa hør paa vor Tale!

De enten er gale

Eller spille vi alle i en Opera?

Skræderkroen

CHOR

Lystig omkring

I susende Ring!

Hver svinger sin,

Jeg svinger min!

Lystig omkring

I susende Ring.

OLDERMANDEN

Om Dagen vi øve vort Snille,

:|: klip! klip! :|:

Arbeide saa tro og saa stille,

:|: klip! klip! :|:

Naar Aften sig nærmer,

Som Alfer vi sværmer.

:|: trip! trip! :|:

CHOR

Lystig omkring

I susende Ring o. s. v.

SØREN

Høistærede, fra Gader og fra Stræder!

Hver Jomfrue, og hver Skræder

I denne hæderlige Flok;
 I mig tilgive nok,
 Om jeg forstyrrer Eders Alfedands.
 Men see! en Blomst til Eders Jomfruekrands
 Jeg bringer;
 O tag os kjærligt under Eders Vinger!
 Hvis Vægter-Skaren tør sig dristig nærme,
 I os beskjærme!

OLDERMANDEN

Vær uden Frygt, som I er uden Fare!
 Vi med vort Blod skal Eders Liv forsvare.
 See denne Helteskare!
 Ha, Brødre! høit paa Eders Sax I sværge,
 At I vil Uskyld væрге,
 Om Fenris Ulven selv steeg frem med Nattens Dverge!

CHOR AF SKRÆDERE

En Buk er stolt af Skjægget,
 Er let til Strid opægget.
 Ha ved de høie ni!
 Hvi skulde ikke vi?
 Hurrah!
 Stoel kun paa Nordens Helte!
 Vi har jo Sværd ved Belte.
 Kom der en Vægter nu,
 Vi klipped' ham itu.
 Hurrah!
 Vi frygte ikke Faren,
 Og trodse Vægter-Skaren.
 Vi kjende Jern og Staal,
 Kan bruge Sax og Naal!
 Hurrah!

SØREN

Jeg takker Eder ædle Ridderskare!
 Hvis Skjæbnen vil mit unge Liv bevare,
 Jeg vise skal mig Eders Venskab værd,
 Det sværger høit jeg paa mit Ridder Sværd!

OLDERMANDEN

Derom vi tvivle ikke. –
 Kom Brødre lad os drikke
 En Skaal for Parret. Glassene I hæve!
 Den ædle *Søren Pind* og Frøken *Ellen* leve!
 ALLE

De leve!

OLDERMANDEN

De tynde Been I har i Verden rørt,
Har seet og hørt
Saa mange Ting Darausen, i Udlandet;
Fortæl os et og andet.
Saa smager Vinen bedre kan I tro.
O jo!
Nyfigne alt de Skjønne jer tilsmile.
De Herrer Musici imidlertid kan hvile.

ALLE

O ja fortæl!

SØREN

Nu vel!
Sex Aar det var ved Fastelavn,
Jeg drog fra Kjøbenhavn.
Med Smakken foer jeg som en Piil,
Og landede i *Kiel*.
Der stak jeg tretten Burscher strax,
Og maatte flygte med min Sax.
I *Amsterdam* var meget Vand,
Thi drog jeg til et andet Land.

CHOR

I *Amsterdam* var meget Vand,
Thi drog han til et andet Land.

SØREN

Hvad skal jeg sige om *Paris*?
Det er et Paradis.
Der var jeg paa et Skræder-Bal;
O hvilken Dandse-Sal!
Ja hele Gulvet raabte: »Svæv!«
Vi dandsed' paa en Spindelvæv.
Men jeg var ei parisisk let,
Faldt da igjennem nok saa net.

CHOR

Men han var ei parisisk let,
Og faldt igjennem nok saa net.

SØREN

For Paven syede jeg i *Rom*
Hans gamle Buxer om;
Syv Aar jeg derfor Aflad fik,
Trods mine lange Stik.
Var det ei meget godt betalt?
Jeg siden blev til Fruen kaldt;

Men Dolke blinked' rundten om,
Thi reiste jeg ihast fra *Rom*.

CHOR

Da Dolke blinked' rundten om,
Saa reiste han ihast fra *Rom*.

SØREN

Om Staden *Wien* jeg ene veed,
At jeg blev tyk og feed.
Snart greb jeg til min Vandrings-Stav,
Drog hen til *Uglspils* Grav.
Der fik jeg ret min Lykke fat.
Saa reiste jeg ved Dag og Nat;
Staaer nu i Hjemmets Skræder-Kro,
Og finder *Ellen* huld og tro.

CHOR

Her staaer han i vor Skræder-Kro,
Og finder Ellen huld og tro.

SØREN

Men lad nu ikke standse
De glade Dandse.
Lad lystig Violin og Fløite klinge,
At Glæden atter ryste kan sin Vinge.

CHOR

Tys! tys! hvad er det?
Ha! hørte jeg ret?
I Qvinten det kneb,
Som om Vægterne peeb.

NOGLE SKRÆDERE

Vægterne pibe – der blæses Larm;
Man seer de sig Kroen vil nærme.

SØREN

Frygt ikke! vi skal jer beskjærme;
Stol paa vor Arm!

SKRÆDERNE

Til Vaaben! I Gevær!

PIGERNE

Er Vægterne nær?

SKRÆDERNE

Frygt ikke, I Smukke! –
Nu komme de strax –
Stol paa vor Sax!

OLDERMANDEN

Til Vaaben, i Gevær!

CHOR

Ja Fjenden er nær!

SØREN

Til Vaaben! i Gevær!

Min Brud vil de røve.

ELLEN

Ak, Døden er nær!

OLDERMANDEN

Ak hør! hvilken Støi for de syndige to,

I Skræderens Kro.

PEER

Der hun staaer – ha griber hende!

Kom med!

Afsted!

ELLEN

O, Faren I afvende!

PEER :

Viid: at min Brud hun er, Du Orm, som græder!

Stolt trodser her jeg Dig, og hver en ussel Skræder!

ALLE

O, hvilket Slag!

OLDERMANDEN

Helvedsnag!

ELLEN

Pind, min Pind!

PEER

Taarnets Tind

Du som en Stjerne smykke maa,

Og finkle høit i Nattens Blaa.

EN DEEL AF CHORET

Taaren glindser paa Pigens Kind.

OLDERMANDEN

Ha! – det kan mig i Hjertet gravere!

See dog, hvor feige vore staae;

Og Vægterne med Seiren gaae.

CHOR

Hvilken Larm! – Hvad vil Enden blive?

Det er jo en Klik paa vor Kro!

Ak! de arme, stakkels to!

ELLEN og CHORET

Hjælp! o hjælp!

SØREN

O Asa-Thor!

Knuus du dette Vægter-Chor.

ELLEN

Pind, min Pind, o frels mig Arme!

OLDERMANDEN

Knap jeg dæmpe kan min Harmе.

EN SKRÆEDERSVEND

Kjære, lad os bort os snige ...

Jeg er bange de vil krige!

SØREN

Hjertet gennem Vesten springer!

ELLEN

Ingen Sjæl mig Redning bringer!

Pind, min Pind! Nu maa jeg døe.

CHOR

Nattens Svart-Alf bort sig svinger

Med den nicolaiske Møe.

PEER

Hvilken Larm! og hvilken Snakken!

Pigen, veed jeg, er min Brud!

OLDERMANDEN

Er Du Helt, tag ham i Nakken,

Kast ham rask af Døren ud!

SØREN

O Eline! see jeg raser;

Krampetrukken Læben leer,

Jeg kan ikke gjøre meer.

CHOR

O Freia! smil fra Skyen

Til Skræderkroen ned.

PEER

Kom! følg mig ind til Byen.

Skjænk mig din Kjærlighed!

SØREN

Min Brud man grumt mig røver!

Og Hævnens Torden tøver.

ELLEN

Ha! – snart finder Hjertet Ro.

CHORET

See, de rase begge to!

SØREN

Styrt og knuus mig, Skræderkro!

SØREN

Min Eline!!!

Som blege Spøgelse I staae og grine.

Troløse Folk!

O gid jeg var en Stok!

Som Torden Guden sled paa Eders Rygge.

See Nattens Konge med sin sorte Skygge

Har røvet mig min Brud, mit Haab, min Lyst.

Barbarer! knuus kun Hjertet i mit Bryst.

Det var den Troskab, som I høit mig svoer,

Ja sang i Chor

For neppe ti Minutter?

Hver troer sig Helt, fordi med Sax han strutter,

Og I er dog ei værd det Hædersnavn Rekrutter.

Hvad kan I? sidde paa et Bord imellem Klude,

See igjennem Rude. –

Paa Gaden spille Lapse, Cavalere!

Hvad kan I mere?!!!

SKRÆDERSVENDENE

Ha, ved vor Sax!

OLDERMANDEN

Ja fælt det klang;

Men Brødre, stands! han har Berserkergang.

Viis Dig som Mand! hvad nytter det, Du raser,

Og slaæer omkring med lange Heltephraser?

Hvad hjælper Skrig og Banden?

For Fanden!

Er Ellen tabt, søg dig i Skræderstanden

En Anden.

SØREN

Ha! usle Pilt! Du spotte tør en Helt?

Ved Stjernerne paa Nattens dunkle Telt!

Min Bjørnekloe dig maser,

Thi Helten raser. –

O min Eline, fagre Rosenknop!

Endnu engang jeg til Dig flagrer op;

Jeg vil din Fader bøie,

Hvis ikke, kjækt mig styrte fra det Høie!

OLDERMANDEN

Han raser, taler vildt.

Jeg ham tilgiver, han mig kaldte Pilt.

Værelset paa Nicolai Taarn

OLE

O Ellen! At du kunde saadan flygte;
 Udsætte Navn og Rygte
 For Tjadder
 Og al den Christianshavnske-Sliddersladder.
 Gaae rask i Alfedandsen,
 Forglemme mig, og saare dybt *Peer Hansen*.

ELLEN

Tys, stille! læg din Finger taus paa Munden.
 Hør, Droslen slaar saa sødt i Birkelunden.
 Tys, tys! hvad er det, som i Busken græder?
 Min Skræder!

PEER

Skjøn Ellen, lad ham fare!
 Han er ei Helt, kan ei sin Brud forsvare;
 Jeg frelste dig for Nattens Dværge-Skare.
 Lad ham kun komme, selv i bedste Klæder,
 Han er en – Skræder!

ELLEN

Forræder!!!
 Giftig lumske Edderslange,
 Som hvisle tør i mine Blomstergange,
 Tag Hatten af, naar du min Helt vil nævne,
 Thi hævne
 Kan Nemesis før Nattens Stjerner dale,
 Din Tale.
 Vi sværmede saligt vi Elskende to,
 Paa Kjærligheds stærkeste Vinge;
 Da fløi vi tilsammen til Skrædernes Kroe,
 Hvor Giger og Fløiterne klinge.
 Den Oldermænd tog mig til Dandsen op,
 Jeg rødmede over min hele Krop;
 Da sprængte man Døren – Svartalferne kom –
 Hver havde i Haanden en Landse,
 Forstyrrede Alfernes Dandse,
 Tog Rosen af Pigernes Krandsse.

OLE

Det var til os hun snærtet.
 Ak Ellen! Barn, du gjør mig blød om Hjertet.

ELLEN

Her vil jeg i min lille Celle bygge!

Baldyre Hoser, Drømme om min Pind.
Naar Natten dækker Jorden med sin Skygge,
Veirhanen piber i den skarpe Vind,
Da vil jeg stige ud, og staae paa Gangen,
See Stjernerne og høre Vægtersangen.
Saa svinde snart de kolde Vinter-Nætter.
Naar Vaaren da de grønne Marker spætter,
Da vil jeg vandre til Charlottenlund;
Som Eremit jeg der mit Telt vil reise,
Og sværme i den dunkle Aftenstund,
See Fiskerdrengen Silke-Seilet heise,
Og naar da Skoven visner med sin Krands,
Jeg med min Skræder dandser Dødning-Dands.

OLE

Nei det er altfor meget! hun taber reent Balancen;
Den Tale rørte mig langt mere end Romancen.

SØREN

Giv mig Eline! o, forstød os ikke!
Jeg læser Liv og Død i dine Blikke.
Mig Kjærlighed besjæler;
See, første Gang jeg for et Mandfolk knæler!
Du store Mand!
Luk Porten op for Haabets Trylleland.
Men gjør det strax,
Før med min Sax
Jeg ridser mig, som det sig Helte sømmer!
At Blodet sprudle maa i dunkelrøde Strømme.

ELLEN

Giv mig *Pind* og min Fornuft tilbage!
Alt andet maa du tage!
Og vi vil blive her paa Taarnets Tind!
Og jeg skal synge for dig med min *Pind*,
Og læse alle yndige Producter,
Gravblomsterne, de jydske *Læsefrugter*.

SØREN

Og er det kun det kolde, røde Guld?
See jeg har Lommen fuld!
Forstaaer min Naal at bruge,
Min Pung kan Penge sluge,
Jeg lægger dygtig op, allene i een Uge!

PEER

Glem ei det Løfte I Peer Hansen gav,
I svoer ved Stjernen og den sorte Grav,
At jeg bestemte skjønn Ellen skulde have,

Men nu – nu staae I der og falder reent i Stave.

ELLEN, SØREN og MAREN

Med Graad paa Kind vi knæle alle tre,

Som Du kan see.

Tungt ryster Stormen over os sin Vinge.

Du gamle skyomkrandste Konge-Ørn,

Hør dine Børn!

Før de fortvivled' ned fra Vægtergangen springe.

At knuse Hjertet i en Skræders Bryst,

En Datters Lyst,

Med slig en Krands man ei sin Gravhøi smykker.

(Ak, det gjør ondt at ligge længer her!)

Barmhjertig vær!

Husk, det er altfor seent naar først vi er i Stykker.

OLE

Ak Børn! I rører.

Hører

Mig Allesammen!

Jeg tør ei sige Amen,

Men

Ja jeg vil tale i Prosa, for at jeg ikke skal være Nogen for høi herinde. I røre mig begge to; men Peer Hansen har mit Ord – jeg kan ikke! – Dog paa een Maade kan jeg trække mig ud af det Hele. Hør Børn, see I kan faae fat paa en ung Forfatter – dem er der jo nok af! – som sagt, see at I faaer fat paa saadan een; Fortæl ham, hvad der er passeret i denne Aften, og lad ham lave en Vaudeville, hvori vi Alle her spille, men i Tugt og Ære! Bliver Stykket antaget, og gjør hvad man siger – ja I forstaaer mig nok! saa skal I faae hinanden, men dratter det, saa skal du tage *Peer Hansen* – Nu er jeg udenfor det. Nu kommer det paa Publikums Samvittighed, om I gaae hen, og brække Halsen. Hvad siger I, Peer Hansen?

PEER

Jeg vover det.

SØREN

Og jeg med. O gid jeg nu bare stod i Enden af Vaudevillen, saa vilde jeg saadan træde ganske beskedent frem; snakke om Forfatterens svage Kræfter, om Erkjendelse af hans Mangler o. s. v. – saadanne efter Skik og Brug; – men tilsidst, naar jeg mærkede at det ikke hjalp, løbe lige hen til Lamperne, og spørge: Er der Nogen saa grusomme, at de vil gjøre Indsigelser? Det er rigtignok et ækelt Tiggerie i Vaudevillerne, men Herre Gud! her ere Vi alle i Nøden, ak! betænk dog, at,

– det er haardt at skille dem ad,

Som trofast har elsket hinanden.

SLUTNINGS-CHOR

PEER

Men Punschen bliver kold og mat,

Kom lad os Bollen tømme!

Paa Taarnet vi den hele Nat
Om Kjærlighed vil drømme.
Thi Skjæbnen er, som sagt, honet,
Men Publikum langt mere;
De aldrig vil tillade det,
At I skal reent crepere.

CHOR

Ja Skjæbnen er, som sagt, honet,
Men Publikum langt mere;
De aldrig vil tillade det,
At vil skal reent crepere.

MAREN

Snart kommer Vaudevillen frem,
Thi glæd dig, kjære Pige.
Ei Publicum er nær saa slem,
Som mange Folk vil sige.
Thi staae da ikke som *Peer Tot!*
Den megen Sørgen slapper,
Jeg seer i Aanden meget godt,
Parterret for os klapper.

CHOR

Thi staae da ikke som *Peer Tot!*
Den megen Sørgen slapper,
Vi see i Aanden meget godt,
Parterret for os klapper!

PEER

O Sagen er just ei saa klar,
Endnu det kunde knibe.
Jeg mange Kammerater har,
Som godt forstaae at pibe.
Jeg heller ei Exempel veed,
Paa slig Autor Courage,
At Publikum skal spille med,
Og det foruden Gage.

CHOR

Vi heller ei Exempel veed,
Paa slig Autor-Courage,
At Publikum skal spille med,
Og det foruden Gage.

ELLEN

Hør mig, I Store og I Smaa,
Som længe nok har tiet,
I som maa der paa Gulvet staae,
Og hver i Galleriet,

Lad ingen Vægter slippe ind,
Betragt hver Naboe nøie,
Thi ellers faaer jeg ei min *Pind*,
Og det var haardt at døie.

CHOR

Lad ingen Vægter slippe ind
Betragt hver Naboe nøie,
Thi ellers faaer jeg ei min *Pind*,
Og det var haardt at døie.

SØREN

Tilsidst i Vaudeviller maa
Jo een gaae frem og snakke,
At Autor grumme gjerne saae,
Man skaansomt tog til Takke,
Men det er ei blot Autor her,
Men to i Elskovs Lænke;
Hvad siger nu Parterret der,
Vil I mig Ellen skjænke?

CHOR

Ja det er ei blot Autor her,
Men to i Elskovs Lænke
Hvad siger nu Parterret der,
Vil I ham Ellenmig Ellenmig Søren skjænke?